

15: Біля річки Повного місяця

Новий рік був великою подією. У палаці готували бенкет, і крім Хелянь Ї, який радісно готувався, ніхто інший не веселився.

Всередині було безліч прекрасних, квітучих королівських наложниць з усіх верств суспільства. Як кажуть, три жінки разом — це театральна вистава, тож незліченна кількість жінок, зібраних разом, була катастрофою, схожою на кілька мільйонів качок. Зовні було повно кровних синів і хрещених синів, кожен з яких мав свої думки, приховуючи їх за дружніми розмовами, а всі високопоставлені чиновники, що стояли поруч, лише супроводжували їх з натягнутими посмішками.

Хелянь Пей був просто відірваний від реальності, але не наївний. Він провів більшу частину свого життя в палаці і не міг керувати країною чи заспокоїти народ, але все ж розумів, як боротися за прихильність і вести внутрішню боротьбу.

Він сидів на нараді, спочатку відчуючи енергію, але потім все більше дратуючись, махаючи рукою, щоб усі робили, що хочуть, а вони лише скаржилися на втому.

Євнух Сі попросив когось принести йому суп, що зігріває шлунок, і Хелянь Пей взяв його в руки і зробив ковток.

— Де Бейюань? — запитав він. — Покличте його, нехай підійде і посидить з нами.

Євнух Сі завагався. Озирнувшись, він побачив, що місце князя Наньніна вже давно було порожнім, і поспішно покликав когось, щоб дізнатися, де він.

За мить він повернувся і прошепотів Хелянь Пею:

– Ваша Величносте, князь нещодавно сказав, що на вулиці дме холодний вітер і в нього трохи болить голова, тож він вибачився і пішов додому.

Хелянь Пей злегка підняв повіки і ледь помітно помахав рукою. Євнух Сі помітив його хворий вираз обличчя і не турбував його, відступивши вбік.

За мить він почув, як Хелянь Пей тихо зітхнув. У світлі свічок обличчя імператора виглядало дещо похмурим, з куточків очей виринали зморшки, і він виглядав надзвичайно змарнілим під своїм розкішним одягом.

– Нам навіть немає з ким поговорити...

Цієї ночі вся столиця була сповнена вигуками, сміхом і балаканиною людей.

Цзін Ці знав, що не може дозволити Хелянь Ї побачити його втечу. Його Високість, наслідний принц, був типовим представником свого роду, який тягнув за собою в смерть усіх, хто був поруч, стверджуючи, що нелогічно, щоб його поважний побратим по даосизму продовжував веселитися, коли він сам помирає, і абсолютно не міг терпіти, коли інші люди тікали з поля бою, поки він страждає.

Поки Хелянь Ї був відведений вбік для розмови з Лу Шеном, головним екзаменатором цього річних імператорських іспитів, Цзін Ці скористався нагодою, змастив підшви і швидко втік до свободи за межі палацу.

Він весь час прикидався немічним, не сідав на коня, а попросив Пін Аня підготувати карету, і, сховавшись у княжому маєтку, заявив, що піде спати рано.

Пін Ань був насторожі, побоюючись, що його господар дійсно має головний біль і температуру. Помітивши, що той не хоче розмовляти, він допоміг йому одягнутися, вмитися і лягти, а потім рано загасив світло.

Не почувши зовні жодного звуку, Цзін Ці встав, переодягнувся в непомітний одяг, недбало закрутив волосся, а потім вислизнув у задній двір. Слуги в маєтку князя в новорічну ніч не мали обмежень у своїх діях, тому там було надзвичайно тихо і ніхто не стежив за ним. Він непомітно вислизнув з кутових воріт і побіг до будинку У Сі.

Побачивши його, Асіньлай на мить завмер. Не встигнувши вимовити ні слова, він був затулений ротом Цзін Ці.

Лише коли той сховався в маєтку Шаманета, він відпустив його, посміхаючись.

– Я прийшов сюди, щоб знайти твого господаря. Я не сказав Пін Аню, але повернуся до світанку, тож нікому не кажи.

Асіньлай дивився на нього здивовано, не розуміючи, чому він, князь, повинен отримати дозвіл Пін Аня, щоб вийти, але все ж кивнув.

– Тоді... тоді я піду покличу Шаманета.

– Не треба, він знає. Той маленький чорний, ваш домашній улюбленець не дає мені спокою — всі інші нормальні, але як тільки я з'являюся, він тікає в будинок.

Цзін Ці тоді помітив силует істоти, що промайнула на периферії ока, і відчув трохи образи. “Я нічого не зробив, щоб не сподобатися їй,” — подумав він про себе, але тепер підтвердилася погана слава котів, які ненавидять собак і не терплять їхнього вигляду.

Як і очікувалося, його голос ще не стих, як У Сі вийшов з будинку.

Як тільки Цзін Ці побачив його, він здивувався. У Сі не був одягнений у той чорний, безбарвний одяг, який не показував ані краплини шкіри, а вдягнув щось повсякденне, і не носив вуалі, а волосся вільно спадало йому на плечі.

Оскільки він не бачив світла цілий рік, його шкіра була блідою, навіть колір губ був ледь помітним. Риси його обличчя були більш виразними, ніж у жителів Центральних рівнин, але вони не були суворими, а навпаки, мали особливу незбагненну красу.

Прийшовши до тями, Цзін Ці вказав на нього і посміхнувся.

– Чому ти сьогодні не одів вуаль, щоб наполовину прикрити обличчя, дозволяючи мені, простому смертному, поглянути на безсмертну красу?

У Сі видав звук «о».

– Вирішив сьогодні обійтися без неї, — сказав він, лаконічно.

Незадоволений, Цзін Ці подумав про себе: «Ти що, думаєш, я сліпий?».

Насправді чорна вуаль, що покривала його обличчя, була лише тим, що шамани носили під час участі в церемоніях, таких як жертвоприношення, а не тим, що вони носили щодня. Лише після приходу до Великої Цін він несвідомо почав відрізняти себе від оточуючих, і незалежно від того, до кого він йшов, завжди тримався суворо, ніколи не знімаючи її.

Наче носіння вуалі заважало іншим бачити його, а також не дозволяло йому дивитися на інших.

Однак через те, що останнім часом Цзін Ці часто приходив, щоб влаштувати сцену (і незважаючи на першу реакцію У Сі, а також на те, що всі отруйні істоти, яких він виростив, отримували головний біль, коли бачили князя Наньніна), він значно пом'якшав.

Поступово набувши невеликого відчуття реальності, головні ворота маєтку Шаманета більше не були так щільно зачинені.

У Сі здивовано подивився на його одяг. Цзін Ці зазвичай не носив яскравих кольорів, але він все ще був звиклий до розбещеності. Навіть якщо він вирушав у звичайному одязі, він не міг не бути надзвичайно вибагливим до матеріалу та вишивки; він ніколи раніше не бачив його в такому звичайному одязі простолюдина.

— Чому ти прийшов... одягнений так? — запитав він.

Цзін Ці закотив очі.

— Ти, безсоромний малий. Хіба я не казав тобі кілька днів тому, що візьму тебе в більш розкішні райони міста, щоб розширити твій кругозір?

У Сі був приголомшений. Він мав враження, що Цзін Ці тоді просто базікав.

Мешканці Центральної рівнини були надзвичайно ввічливі у своїх словах, завжди повторюючи кілька фраз-кліше, хоча ніхто не сприймав їх серйозно. Незважаючи на те, що він часто не міг відрізнити правду від брехні, за ці довгі роки він все ж зрозумів, що такі слова, як «я завітаю наступного разу» і «приходь до мене, коли будеш вільний», повторювалися незліченну кількість разів.

– Ти серйозно?

Цзін Ці розмахнувся рукавами, повернувся і вдавав, що збирається піти.

– Коли цей князь коли-небудь не був серйозним у тому, що говорив тобі? Ха. Мені було важко вибратися з маєтку, щоб прийти сюди, а ти не цінуєш цього, і оскільки ти не цінуєш, я просто повернуся назад і піду спати. Позбуду себе клопоту, щоб не повертатися до світанку, як злодій...

У Сі швидко схопив його за плече. Він був незграбним оратором, який не завжди міг зрозуміти навіть одне речення з десяти, сказаних Цзінь Ці, а оскільки він поспішав, то півдня вагався, а потім лише заїкаючись вимовив:

– Я піду з тобою.

Зазвичай дев'ять з десяти речень, що виходили з вуст Цзін Ці, були нісенітницею або брехнею, але він натрапив на У Сі, вперту дитину, яка не могла розрізнити правду від брехні. Він також усвідомлював, що одна безневинна випадкова фраза може зіпсувати їхню дружбу, тому більшу частину часу був досить щирим і ніколи не давав легковажних обіцянок.

Проживши стільки років, він особливо любив дітей і маленьких тварин. З У Сі і соболем, що сиділи на його плечі — людина і тварина, обидва дивлячись на нього чорними і прозорими очима, сповненими однакової тривоги — він не міг стриматися від бажання подразнити його.

— Я просив тебе йти зі мною? — запитав він, навмисно серйозним обличчям.

— Я... Я не мав цього на увазі...

Він був переконаний, що Цзін Ці справді образився. У минулому той завжди був дуже відкритим; незалежно від того, чи У Сі говорив слова, які не були приємними для вух, чи його атакувала розлючена соболиця, чи люди з маєтку часто не розуміли етикету і порушували його, він ніколи не звертав на це уваги, завжди пропускаючи все з посмішкою.

Хто міг передбачити, що цього разу він насправді обернеться і піде?

Трохи бліде обличчя У Сі злегка покрилося рожевим рум'янцем від хвилювання. Він у душі знав, що Цзін Ці завжди був поблажливий до нього, і думав, що якщо він випадково дійсно роздратує його, то, можливо, не зможе вмовити його повернутися.

З такими думками в ньому незрозуміло виникла паніка. Він боявся, що якщо він так піде, то все повернеться до того, як було раніше: він буде відчувати себе чужим серед усіх, а маєток Шаманет знову стане для нього могилою, мертвою і безжиттєвою.

— Бейюань!

Цзін Ці проігнорував його і просто пішов вперед. У Сі був сильним з дитинства; він міг би легко його зупинити, але боявся ще більше розлютити його, тому не застосовував силу, а дозволив собі підійти до нього на кілька кроків. Соболиця, здавалося, щось зрозумів і підскочив, щоб вчепитися в одяг Цзін Ці, зачепивши його комір своїми маленькими кігтями.

Цзін Ці, який тільки жартував з ним, не передбачив щирого занепокоєння прямолінійного У Сі, а також червоних плям, що з'явилися навколо його очей. В результаті він зупинився, зробив байдуже обличчя, подивився на маленького соболя, що лежав на його руці, простягнув руку, щоб схопити його за шкірку, а потім підняв.

– Якщо ти дозволиш мені залишити його на кілька днів, я не буду на тебе злитися, — сказав він, не відчуваючи ніякого сорому.

У Сі подивився на невинне обличчя соболя, потім пильно подивився на вираз обличчя Цзінь Ці, а потім радісно кивнув.

– Принесіть мені пляшку протиотрути, яку я щойно приготував.

Асіньлай швидко дістав з-за коміра маленьку порцелянову пляшку, яку У Сі передав Цзін Ці.

– Ви мусите взяти це. Ця маленька тварина має в роті сильну отруту. Вона знайома з вами і, ймовірно, не вкусить. Якщо вона вкусить когось іншого у вашому домі, нехай прийме таблетку, і все буде добре.

Подумавши ще, він все одно не міг заспокоїтися.

– Ти... ти сказав, що не будеш сердитися.

Цзін Ці, маючи обличчя товсте, як міська стіна, раптом виявив, що його власна поведінка гідна дядька. Обдурювати чесну дитину, як старший, який не знає, як поводитися з повагою... було досить непристойним.

Не зволікаючи, він легенько кахикнув, відкривши невелику посмішку.

– Цього разу я пробачу тобі.

Соболь все ще намагався витягнути кігті і вчепитися в його одяг, широко розплющивши очі, оскільки нещасна тваринка не усвідомлювала, що її вже зрадив господар.

Через середину столиці, що називалася Повний Місяць, протікала велика річка, вода якої текла з півдня на північ. Цього вечора на ній плавали кольорові ліхтарики, що були віддалені на кілька лі, наче нескінченні зірочки. Дим і феєрверки приховали від очей увесь нічний небосхил, затьмаривши навіть місяць і зірки. З річки долинали звуки музики, змішані з людськими голосами, що долинали з прогулянкових човнів. Високо стояли павільйони, з кутів яких звисали червоно-помаранчеві ліхтарі, що освітлювали сліди снігу, який ще не встигли прибрати.

Люди штовхалися плечима і йшли один за одним по вулицях. Північний вітер злегка обвівав обличчя, хоча все ще можна було відчуті трохи тепла від натовпу. Торговці продавали лише кілька звичайних дрібничок, які були дуже грубими і навряд чи були дуже хорошими, але все одно були дивовижними в такій жвавій атмосфері.

Пройшовши по вулиці, У Сі був здивований, що спітнів.

Він ніколи раніше не бачив такого галасливого видовища, і на мить його охопило це відчуття, його очі сяяли, ніби він не міг надивитися. Цзін Ці обережно захищав соболя в своїх руках, одночасно вказуючи йому на всі визначні пам'ятки столиці.

У цей момент різкий свист флейти прорвав галас смертного світу, а потім раптово підскочив, пронизуючи вуха. Околиці ніби затихли, галасливі люди трохи заспокоїлися. Всі вони тіснилися біля берега, витягуючи шії, щоб подивитися на прогулянковий човен посеред річки Повного Місяця.

— На що вони дивляться? — не втримався від запитання У Сі.

Цзін Ці також був збитий з пантелику і не міг згадати, що це було. Щороку він залишався в палаці до пізньої ночі, потім повертався до маєтку князя, переодягався і лягав спати. Цього року він пообіцяв взяти У Сі з собою, і тільки тепер, коли він змішався з натовпом, він пригадав, що наприкінці кожного року відбувається така подія, але подробиці були для нього дещо розмиті.

— Місячна пані вийде і заспіває, — спокійно відповів хтось збоку.

Цзін Ці відчув, як шкіра на голові настовбурчилася. Він скуто повернув шию і вимушено посміхнувся.

— Мої вітання, Ваша Високість...

Хелянь Ї оглянув його з поверхневою посмішкою.

— Мм. У тебе болить голова?